

2. navadna nedelja – leto C

Svatba v galilejski Kani

Tretji dan je bila svatba v galilejski Kani in Jezusova mati je bila tam. Na svatbo so bili povabljeni tudi Jezus in njegovi učenci. Ko je vino pošlo, je rekla Jezusu njegova mati: »Vina nimajo.« In Jezus ji je dejal: »Kaj imam s teboj, žena? Moja ura še ni prišla.« Njegova mati je rekla strežnikom: »Kar koli vam reče, storite.« Tam pa je stalo šest kamnitih vrčev za judovsko očiščevanje; držali so po dve ali tri mere. Jezus jim je rekel: »Napolnite vrče z vodo!« In napolnili so jih do vrha. Nato jim je rekel: »Zajemite zdaj in nesite starešini!« In nesli so mu. Ko je starešina pokusil vodo, ki je postala vino, in ni vedel, od kod je – strežniki, ki so zajeli vodo, pa so vedeli –, je poklical ženina in mu rekel: »Vsakdo postreže najprej z dobrim vinom, in ko se ljudje napijejo, s slabšim, ti pa si dobro vino prihranil do zdaj.« Tako je Jezus v galilejski Kani naredil prvo od znamenj in razodel svoje veličastvo in njegovi učenci so verovali vanj. Potem je šel dol v Kafarnáum in z njim njegova mati, njegovi bratje in njegovi učenci; in tam so ostali nekaj dni. Jn 2,1-12

Šesto litrov vina kot dodatek?

Mogoče je včasih prav, da se v Cerkvi ustavimo ob Jezusovem 'malenkostnem' dodatku na svatbi. Iz vode je za nameček na svatbi naredil približno 600 litrov vina. Seveda ne vemo za koliko ljudi, pa vseeno je to kar precejšnja količina. Ob tem se lahko vprašamo zakaj? Ali ga ni skrbelo, da se ga bodo preveč napili? Ali ni tu pozabil na pravo mero? Kaj je hotel s tem? Kako to, da je bil ravno prvi čudež namenjen svatbi?

Ob odlomku čutim, kako se je Jezus znal veseliti življenja. Sam je bil poln življenja in videl je, kako prekipeva življenje v mladosti, v mladem paru, ki stopa na novo pot. Prepričan je bil, da je potrebno takšen dogodek proslaviti, da ne sme manjkati nič, kar lahko to veselje podaljša. Predstavljam si, da bi se svatje morali prej raziti, če bi bile mize prazne. Jezus kljub začetnemu omahovanju ali je njegova ura že prišla ali ne, ali pa zaradi jasne razmejitve med svojim in materinim življenjem in predstavami, čuti, da mora storiti čudež. Čudež, ki bo podprl veselje nad življenjem, veselje nad novo potjo, na katero stopata novoporočenca.

Verjetno gredo naše razlage pogosto mimo vprašanja o veselju, o polnosti življenja, o resničnem izobilju. Mogoče pa je prav to eden od razlogov za mrtvilo v sedanjem trenutku Cerkve. Mladi iščejo veselje drugje, cerkev pa pogosto napolnijo najbolj zdolgočaseni in naveličani. Duhovniki se jezimo, ko so cerkve polne za velikonočni blagoslov jedil in ob kakšni slovesnosti med letom, sicer pa so prazne. Je že res, da jedi niso najpomembnejše, pa vendar. Jezus je pogosto množil kruh in delal čudeže, s katerimi je dajal ljudem veselje. Ko je opazil, da ga ljudje iščejo le zaradi tega se je sicer užalostil, vendar s čudeži ni prenehal. Kaj pa mi?

Res da čudežev ne zmoremo, denarja ne moremo deliti, vprašanje pa je, če ljudje to danes sploh iščejo. Denar imajo, kruha tudi, manjka pa jim veselja. In ko bi si ljudje ob nas radi za veliko noč privoščili malo veselja, nas zagledajo, kako z nejevoljo blagoslovljamo te 'presnete' jedi. »Kaj vam je tega treba!« si najbrž misli marsikakšen duhovnik. »Nesite to drugam, k nam pa pridite k redni nedeljski maši,« tako nekako pogosto zvenijo naše besede. No, našli bi še kakšen drugačen pristop, vprašajmo pa se: Ali ljudje v Cerkvi najdejo prekipevajoče veselje, noro tveganje, da bodo zaradi naše dobrote pijani?

Vedno si mislim, da je mogoče tudi danes zbrati okrog Kristusa množice. Svetniki so to vedno znali, če ne prej po svoji smrti. Nora vera v življenje, v njegovo lepoto, v možnost prekipevajočega božjega veselja, vse to je bilo vedno privlačno in je še danes. Zakaj ne bi tvegali te poti?! Vprašanje je seveda tudi, kako? Verjetno je prvi korak ta premislek. Z Njim bomo že našli odgovor.